

юношеското лице на дякона; сила и животъ блѣщѣхъ въ неговия мечтателенъ погледъ. Той момъкъ бѣше бѣдѣщего и гледаше въ него съ сжщото довѣрие, съ каквото старецътъ гледаше въ вѣчността.

Само безбурната мѣнастирска ограда може да настроява душата така съзерцателно.

На каменнитѣ стѣпала на черквата пѣкъ сѣдѣше кълбообразниятъ отецъ Гедеонъ, дълбоко занятъ: той наблюдаваше внимателно пуйкитѣ, които се разхождахъ изъ двора съ расперени на търкала опашки, като евантайлъ. Той ги сравняваше съ гордия фарисей на евангелието, а курканието имъ му наумѣваше прѣмудрия царъ Соломона, който разбираше языкътъ на пилцитѣ. Потъхналъ въ таква благочестиви размишления, отецъ Гедеонъ спокойно очакваше благословениятъ звонъ на обѣда, чиято сладость прѣдвкушаваше съ гълтание приятенъ джхъ, що излизаше изъ магерницата.

На прага ѝ стояше на припекъ кривоокиятъ мѣнастирски идиотъ, другаръ на Мунча. Той съ не по-малко философско дълбокомислие гледаше домашния животъ на пуйкитѣ. Думата „гледаше на пуйкитѣ“ на дали е тукъ на мѣстото си; защото зрѣнието на идиотътъ обнимаше не само челядта на пуйкитѣ, а сичкия горизонтъ, тъй като едното му око гледаше на въстокъ, другото на западъ.

До него правъ, Мунчо. кълчеше ржцѣ, въртѣше глава и поглеждаше плахо къмъ най-горния чердакъ. Той знаеше защо.

Като прибавимъ още и игумена, който отсъствуваше и нѣколко още ратаи, имаме всичкото население на мѣнастиря.

Ненадѣйно игуменътъ иступурка съ коня си, отседна го, подаде го на кривоокя и каза начумерено на Викентия:

— Идж отъ града и лоши вѣсти носяж.

И той расказа всичкитѣ подробности на Соколовото нещастие. Клетия Соколовъ, клетия Соколовъ, завърши той като въздххх.